

Hồi 6

Thất Cấp Phù Đồ

Một tháng hai.
Lý trang, Từ Ân Tự.

Trước bình minh.

Tuyết đã bắt đầu rơi từ đêm hôm qua, cho đến bây giờ vẫn chưa ngừng, thiền viện mới được quét dọn sạch sẽ lại phủ một lớp tuyết bạc trắng.

Thần chung âm vang, trong gió lạnh ẩn ước truyền đến tiếng tụng niệm đều đều, truyền vào một gian thiền phòng mặt phải.

Tư Mã Siêu Quần đang tĩnh tại ngồi trên một thiền sàng lắng nghe, tĩnh lặng uống một bình rượu lạnh mà đêm hôm qua y tự tay mang đến.

Rượu đế lạnh đến mức giống như băng, uống vào lại giống như có một ngọn lửa thiêu đốt.

Trác Đông Lai đã tiến vào, đang một mực lạnh lùng nhìn y.

Tư Mã Siêu Quần lại giả như không biết.

Trác Đông Lai chung quy nhin không được phải mở miệng.

“Hiện tại bắt đầu uống rượu có phải quá sớm không?” Hắc lạnh lùng hỏi họ Tư Mã: “Hôm nay người cho dù có muốn uống rượu, có phải cũng nên đợi lát nữa mới uống?”

- Tại sao?

- Bởi vì người phải đương đầu với một đối thủ rất mạnh, rất có thể còn mạnh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của bọn ta.

- Ồ?

- Cho nên cho dù nhất định phải uống rượu, tối thiểu cũng nên đợi đến sau khi người giao thủ với hắc rồi mới uống nữa.

Họ Tư Mã chợt cười:

- Ta vì sao phải đợi đến lúc đó? Người lẽ nào đã quên ta là Tư Mã Siêu Quần vĩnh viễn bất bại?

Trong nụ cười của y mang theo một thứ chế nhạo khó nói.

“Ta đã không thể bại, cho dù có uống say bò lăn ra, cũng tuyệt không thể bại, bởi vì người nhất định đã sớm có an bài, chuyện gì cũng đều an bài hoàn hảo”. Tư Mã Siêu

Quần cười lớn: “Tiểu tử Cao Tiệm Phi đó đã không thể không bại, không thể không chết”.

Trác Đông Lai không cười, không thừa nhận, cũng không phủ nhận, trên mặt căn bản không có biểu tình gì.

Tư Mã Siêu Quần nhìn y:

- Lần này người có thể nói cho ta biết người thật ra đã an bài ra sao không ?

Trác Đông Lai lại trầm mặc một hồi rất lâu mới hững hờ đáp:

- Có những chuyện vốn lúc nào cũng có thể xảy ra, giống như ta không cần phải an bài vậy.

- Người chỉ bất quá giúp Cao Tiệm Phi ngẫu nhiên gặp phải một hai chuyện như vậy ?

“Mỗi một người đều khó tránh khỏi ngẫu nhiên gặp phải những chuyện như vậy”.

Trác Đông Lai đáp: “Không cần biết là ai gặp phải, đều không có đường lựa chọn”.

Hắn đột nhiên bước qua, cầm bình rượu để trên thiên sàng, rót vào một chén nước lã.

Rượu và nước lập tức dung hóa, tan hòa thành một thể.

“Đó có phải là chuyện rất tự nhiên không ?” Trác Đông Lai hỏi họ Tư Mã.

“Có những người cũng vậy”. Trác Đông Lai thốt: “Có những người sau khi tương ngộ, cũng hòa mình giống như là rượu và nước vậy”.

- Nhưng sau khi rượu và nước hòa trộn, rượu có thể biến thành lợ lạt đi, nước cũng đã biến chất.

“Người cũng vậy”. Trác Đông Lai thốt: “Hoàn toàn như nhau”.

-Ồ ?

“Có những người sau khi tương ngộ cũng có thể có biến”. Trác Đông Lai nói: “Có những người sau khi gặp một người, là có thể biến thành mềm yếu đi một chút”.

- Giống như rượu nhập vào nước ? Cho nên người mới để cho Cao Tiệm Phi ngẫu nhiên gặp một người giống như nước ?

“Phải”. Trác Đông Lai đáp: “Ngẫu nhiên tương ngộ, ngẫu nhiên biệt ly, ai cũng không có đường lựa chọn”. Thanh âm của hắn vẫn lãnh đạm: “Giữa đất trời vốn có rất nhiều chuyện đều như vậy”.

Tư Mã Siêu Quần lại cười lớn.

“Người tại sao lại đối với ta tốt như vậy ?” Y hỏi: “Tại sao mỗi một chuyện của ta đều an bài đến mức tốt đẹp như vậy ?”

“Bởi vì người là Tư Mã Siêu Quần”. Câu trả lời của Trác Đông Lai rất đơn giản:

“Bởi vì Tư Mã Siêu Quân vĩnh viễn không thể bại”.

oOo

Thời nhà Đường, vua Cao Tông vì mẹ là Văn Đức Hoàng Hậu mà xây Đại Nhạn Tháp, danh tăng Huyền Trang đã từng dịch kinh ở đó, lúc đầu xây năm tầng, dựa theo đền thờ Phù Đồ ở Tây Vực, sau lại xây thêm hai tầng, trở thành Thất Cấp Phù Đồ.

Hiện tại Cao Tiệm Phi đang đứng dưới Đại Nhạn Tháp.

Dưới tháp không có bóng, bởi vì hôm nay không có mặt trời, không có dương quang là không có bóng.

Trong tâm Tiểu Cao cũng không có bóng. Trong tâm chàng đã trở thành một khoảng trống không, cái gì cũng không có.

Nhưng trong tay chàng còn có kiếm, một thanh kiếm bọc trong bao bố, một thanh kiếm rất ít người nhìn thấy qua.

Chỉ có kiếm, không có hòm.

Chàng tịnh không mang hòm theo, chàng không nên đi, nhưng chàng đã đi, chàng vốn nên mang hòm theo, nhưng chàng không mang theo.

Tiểu Cao còn để hòm lại trong gian phòng nhỏ.

Vật gì nên lưu lại đã không thể lưu lại, không nên lưu lại tại sao lại phải lưu lại ?

Chàng cũng không biết mình đã đến từ bao lâu, cũng không biết mình đến làm gì.

Chàng chỉ biết mình đã đến, bởi vì chàng đã nhìn thấy Trác Đông Lai và Tư Mã Siêu Quân.

Vận một bộ y phục hắc bạch phân minh, đôi mắt hắc bạch phân minh, trắng như tuyết trắng, đen là đen nhánh.

Tư Mã Siêu Quân vô luận xuất hiện lúc nào cũng khiến cho người ta có cảm giác đó.

--- Minh hiển, cường liệt, hắc bạch phân minh.

Giữa giây phút đó, giữa thế giới một mảng trắng bạc đó, tất cả mọi tia sáng vinh diệu đều chiếu vào một mình y, Trác Đông Lai chỉ bất quá là một cái bóng mà ánh sáng của y phản chiếu phía sau.

Trác Đông Lai chừng như cũng rất minh bạch điểm đó, cho nên vĩnh viễn lẳng lẳng đứng kề một bên, vĩnh viễn không ngăn chặn ánh sáng của y.

Tiểu Cao vừa nhìn đã thấy đôi tròng mắt đen nhánh trong đôi mắt ngời sáng của

Tư Mã Siêu Quần.

Nếu quả chàng có thể đi đến gần một chút, nhìn tử tế một chút, có lẽ có thể nhìn thấy đôi mắt đỏ đã đỏ ngầu, giống như máu tươi bị ngọn lửa trong tâm thiêu cháy.

Chỉ tiếc chàng không nhìn thấy.

Ngoại trừ Trác Đông Lai ra, không ai có thể tiếp cận Tư Mã Siêu Quần.

- Người là Cao Tiệm Phi ?

- Là ta.

Tư Mã Siêu Quần cũng đang nhìn Tiểu Cao, nhìn vào mắt chàng, nhìn sắc mặt chàng, nhìn bộ dạng của chàng.

Dưới Đại Nhạn Tháp tuy không có bóng, nhưng cả người chàng giống như bị vây hốt trong bóng.

Tư Mã Siêu Quần tĩnh lặng nhìn chàng cả nửa ngày, chợt quay người bỏ đi, không quay đầu lại.

Trác Đông Lai không cản trở y, Trác Đông Lai cả động cũng không động, cả chớp mắt cũng không chớp.

Cao Tiệm Phi lại bộc phát đến gần y lại.

- Người sao lại bỏ đi ?

“Bởi vì ta không muốn giết người”. Tư Mã Siêu Quần đáp: “Dưới kiếm của ta, bại là chết”.

Nét lãnh tĩnh của y hoàn toàn không giống như bộ dạng đã có uống rượu:

- Kỳ thật hiện tại chính người cũng nên biết người đã bại, bởi vì con người người đã là một người trống không, giống như một bao gạo đã bị người ta đổ hết gạo ra.

Một người trống không và một bao gạo trống không đều không đứng thẳng nổi, nếu quả đứng cũng đứng không nổi, làm sao có thể thắng ?

Đạo lý đó vô luận là ai đều nên hiểu thấu.

Chỉ có Tiểu Cao là không minh bạch.

Bởi vì chàng đã trống không, một con người trống rỗng còn hiểu thấu được đạo lý gì chứ ?

Cho nên chàng bắt đầu tháo cái bao bố của chàng ra, bao bố đó không phải trống rỗng.

Trong bao có kiếm, kiếm có thể lấy mạng người ta trong tích tắc, cũng có thể để cho người ta có đủ lý do lấy mạng chàng trong tích tắc.

Cước bộ của Tư Mã Siêu Quần tuy đã đình hạ, mục quang lại lạc ở xa xăm.

Y không nhìn Cao Tiệm Phi nữa, bởi vì y biết lúc người trẻ tuổi đó muốn bạt kiếm, ai cũng vô phương ngăn trở.

Y cũng không nhìn Trác Đông Lai, bởi vì y biết Trác Đông Lai đối với chuyện đó tuyệt không có phản ứng gì.

Nhưng trong mắt y lại lộ xuất một nỗi bi thương hờ hững.

--- Sinh mệnh trân quý như vậy, dưới tình huống như vậy, tại sao có thể biến thành bị người ta khinh rẻ như vậy ?

Tay của y đã nắm chặt cán kiếm, bởi vì y dưới tình huống này cũng không còn đất lựa chọn.

“Cạch” một tiếng, cán kiếm bạt lên khỏi miệng vỏ, nhưng kiếm của Tư Mã Siêu Quần tịnh chưa rút ra.

Bởi vì ngay lúc đó, trên Đại Nhạn Tháp đột nhiên có một bóng người như lưu tinh sa xuống.

Từ trên tháp bay xuống đương nhiên tịnh không phải là một bóng người, mà là một người, nhưng tốc độ của người đó quá nhanh, cả Tư Mã Siêu Quần cũng không thấy rõ người đó là ai, chỉ nhìn thấy một cái bóng xám lợt kéo Cao Tiệm Phi đi.

Kéo Cao Tiệm Phi bay theo, không phải là dần dần bay cao, mà bất chợt như phi điều tung cánh, trong nháy mắt đã lên đến tầng ba của Đại Nhạn Tháp.

Thêm một chớp mắt, hai bóng người đã bay lên tầng bảy của tòa tháp Phù Đồ đó.

Sau đó hai người hoàn toàn biến mất.

Tư Mã Siêu Quần vốn muốn rượt theo, lại nghe Trác Đông Lai hững hờ hỏi:

- Người vốn đã không muốn giết y, hà tất phải đuổi theo nữa ?

oOo

Tuyết đã ngừng, lão tăng bưng trà đã thoái lui.

Có lúc đến, có lúc đi, có lúc rơi, có lúc ngừng, hoa tuyết vô tình và lão tăng vong tình đều một dạng.

Còn người ?

Người không phải cũng như vậy sao ?

Tư Mã Siêu Quần vẫn đang tĩnh tọa trên thiền sàng, uống bình rượu lạnh còn chưa uống hết, qua một hồi rất lâu mới bất chợt hỏi Trác Đông Lai:

- Người đó là ai ?

- Người đó ?

Họ Tư Mã cười lạnh:

- Người đáng lẽ phải biết người ta nói đến là ai, người không để ta rượt theo là vì người sợ y.

Trác Đông Lai đứng dậy, đi đến song cửa, mở cửa sổ, lại đóng lại, sau đó mới quay người đối diện Tư Mã Siêu Quần.

“Cao thủ xuất đầu lộ diện trong võ lâm tràn lan, tuyệt kỹ đầy mình, lúc cao thủ quyết chiến, phân tranh thắng bại thông thường đều phụ thuộc vào tình huống và cơ ngộ đương thời của bọn họ”. Trác Đông Lai nói: “Từ khi Tiểu Lý Phi Dao thoái ẩn, cao thủ chân chính có thể coi là thiên hạ vô địch cơ hồ không còn nữa”.

- Cơ hồ không có ? Hay là tuyệt đối không có ?

“Ta cũng không thể xác định”. Thanh âm của Trác Đông Lai phảng phất hơi khàn khàn: “Chỉ bất quá có người nói cho ta biết, ở một địa phương không biết tên trên thế giới này, có một người như vậy”.

“Ai ?” Tư Mã Siêu Quần động dung: “Người nói người đó là ai ?”

“Y họ Tiêu, ‘tiêu’ trong ‘dịch thủy tiêu tiêu’”. Trác Đông Lai đáp: “Tên của y là Tiêu Lệ Huyết”.

o0o

“Sâm sâm kiếm khí, tiêu tiêu dịch thủy;

Anh hùng vô lệ, hóa tác bích huyết”.

Tạm dịch:

“Kiếm khí mờ mịt, nước chảy cuộn cuộn;

Anh hùng không còn nước mắt, đã hóa thành bích huyết”.

Cao Tiệm Phi chừng như lại ngủ, lúc chàng đang muốn tháo bao rút kiếm, đột nhiên lại chớp mắt, hơn nữa lại phiêu phưởng trong mộng bay lên.

Kỳ thật chàng căn bản không phân rõ thật ra là mộng hay là thật ? Một người bị người khác dùng thủ pháp vừa nhẹ nhàng vừa vi diệu phẩy qua thụ huyết, thông thường đều biến thành bộ dạng như vậy.

Lúc chàng tỉnh dậy, nghe có người đang hát nhỏ, trong giọng ca lí nhí phảng phất cũng mang theo kiếm khí mịt mù, và một nỗi buồn thảm thê lương khôn tả.

“Lãng tử tam xướng, chỉ xướng anh hùng;

Lãng tử vô căn, anh hùng vô lệ”.

Tạm dịch:

“Lãng tử hát đi hát lại, chỉ hát anh hùng;

Lãng tử không có cội nguồn, anh hùng không còn nước mắt”.

Tiếng hát đột ngột bị cắt đứt, người ca chầm chậm quay mình, một khuôn mặt vàng khè, một đôi mắt mệt mỏi, một bộ y phục xám xịt mộc mạc.

Một người bình phàm trầm mặc, trong tay khiêng một cái hòm bình phàm cũ kỹ.

o0o

“Tiêu Lệ Huyết !”

Ngọn lửa nóng của rượu lạnh rạo rực trong huyết mạch tâm tạng của Tư Mã Siêu Quần, tâm của y lại vẫn không vì vậy mà tỏa nhiệt.

- Y là ai ? Người có bao giờ gặp y chưa ?

“Ta chưa gặp. Ai ai cũng không nhìn thấy y”. Trác Đông Lai đáp: “Cho dù có người nhìn thấy y, cũng không biết y là ai”.

o0o

Gió ào ào lạnh buốt, rất mạnh, cực lạnh.

Bởi vì bọn họ đang ở trên cao, trên tầng cao nhất của tháp Thất Cấp Phù Đồ.

“Là người, lại là người”. Tiểu Cao thất thần nhìn dáo dác: “Người thật ra là ai ? Tại sao bỗng đem ta đến một nơi quỷ quái như vậy ?”

“Nơi này không thấy quỷ, nhưng nếu ta không đem người đến nơi này, ta tất phải gặp một con quỷ”. Y điềm đạm đáp: “Một con quỷ mới”.

- Con quỷ mới đó là ta ?

- Đại khái là vậy.

- Người làm sao mà biết được ta nhất định chết ?

- Bởi vì kiếm của người.

Trong đôi mắt vô thần mệt mỏi đó phảng phất đột nhiên có một điểm tinh quang, giống như một ngôi sao vĩnh hằng miền cực bắc, xa vời làm sao, thần bí làm sao, sáng chói làm sao.

- Quá khứ chôn vùi, danh kiếm năm xưa đã trầm lặn, thanh kiếm của người đã là lợi khí vô song trong đương kim thiên hạ, gần năm trăm năm nay không có bất kỳ một thanh kiếm nào có thể xếp trên nó.

-Ồ ?

- Người chế tạo ra nó là một vị đại sư phụ hậu duệ của Âu Dã Tử, cũng là một vị đệ nhất kiếm khách đương thời, nhưng cả đời lão chưa bao giờ dùng qua thanh kiếm đó, thậm chí cũng không rút kiếm ra khỏi vỏ cho người ta xem.

- Tại sao vậy ?

- Bởi vì thanh kiếm đó quá hung, một khi rút ra khỏi vỏ, tất phải uống máu người.

Trên mặt y không có biểu tình gì, bởi vì trên mặt y còn có một lớp được vật dịch dung vàng khè, nhưng trong ánh mắt y chợt lại lộ xuất một niềm bi thương khôn tả.

- Lúc thử kiếm đem ra khỏi lò, vị đại sư phụ đó đã nhìn thấy điềm hung trên kiếm, một thứ điềm hung không có cách nào giải tỏa, cho nên lão nhịn không được phải rơi lệ, rơi trên thanh kiếm đó hóa thành lệ ngân”.

“Lệ ngân trên lưỡi kiếm là do đó mà ra ?

- Phải.

Vị đại sư phụ đó đã nhìn ra hung sát của nó, tại sao không hủy diệt nó ?

“Bởi vì thanh kiếm đó chế tạo thật sự quá hoàn mỹ”. Y hỏi Tiểu Cao: “Có ai có thể nhẫn tâm hạ thủ, đem tinh túy hóa thành từ tâm huyết cả đời mình mà hủy diệt ?”

Y lại nói:

- Hà hướng kiếm đã ra khỏi lò, đã thành thần khí, cho dù có thể hủy đi hình trạng của nó, cũng không hủy được cái Thần của nó, sớm muộn gì có một ngày điềm dự báo của lão cũng linh nghiệm.

Tiểu Cao không ngờ lại thấu hiểu ý tứ của y:

- Giữa đất trời vốn có những sự vật vĩnh viễn vô phương tiêu diệt.

“Cho nên hôm nay người chỉ cần rút thanh kiếm đó ra, tất phải chết dưới thanh kiếm đó”. Người đó nói: “Bởi vì người hôm nay tuyệt đối không phải là đối thủ của Tư Mã Siêu Quân”.

Y ngưng thị nhìn Tiểu Cao:

- Hiện tại người nên hiểu rõ, cho dù là quyết đấu công bình, cũng không phải hoàn toàn công bình.

-Ồ ?

“Một người đạt đến địa vị như vậy, sau lưng có những thế lực có thể đủ để chế tạo

ra những sự tình khiến cho lực lượng của đối phương yếu ớt đi, khiến cho mình giành phần thắng". Y nói: "Thứ chuyện đó thông thường đều là thống khổ phi thường".

Đó là sự thật, sự thật cực kỳ tàn khốc.

Hiện tại Tiểu Cao cũng vô phương phủ nhận, bởi vì hiện tại chàng đã hiểu rõ điểm đó, đã học một bài học thấm thối.

"Cho nên nếu quả người thật sự muốn đối phó với Tư Mã Siêu Quần, phương pháp duy nhất là xuất kỳ bất ý đâm chết y". Con người đó nói: "Bởi vì người căn bản không thể có cơ hội cùng y quyết đấu công bình".

Tiểu Cao nắm chặt song quyền.

"Người vì sao lại nói với ta những chuyện đó?" Chàng hỏi người đó: "Vì sao lại muốn cứu ta?"

- Bởi vì ta không giết người, cho nên ta cũng không muốn để người chết trong tay người khác.

- Người đương nhiên cũng không muốn thanh kiếm của ta lọt vào tay người khác.

"Phải". Câu trả lời của người đó rất khô khan.

Tiểu Cao lại hỏi y:

- Người đã có một thứ vũ khí thiên hạ vô song, lẽ nào còn muốn thanh kiếm này?

"Ta không muốn". Người đó điềm đạm đáp: "Nếu quả ta muốn, nó đã là của ta từ sớm".

Một điểm đó Tiểu Cao cũng vô phương phủ nhận.

- Vậy người tại sao lại quan tâm đến nó? Lẽ nào giữa thanh kiếm này và người cũng có một thứ quan hệ đặc biệt?

Người đó chợt xuất thủ, nắm lấy cổ tay của Tiểu Cao.

Tiểu Cao lập tức toát mồ hôi lạnh, toàn thân trên dưới đều ướt mồ hôi lạnh.

Nhưng chàng biết mình nhất định đã đụng đến một vết thương trong tim người đó, một vết thương ở nơi sâu kín nhất trong tim y mà y không chịu để ai đề cập đến.

Một người kiên cường lãnh khốc như vậy, trong tâm sao cũng có một nơi yếu mềm như vậy?

"Cái hòm của người và kiếm của ta đều do cùng một người làm ra, giữa người và ta có phải cũng có những quan hệ đặc biệt?" Tiểu Cao lại hỏi: "Những chuyện đó người tại sao không chịu nói cho ta biết?"

Những chuyện đó đều là chuyện Tiểu Cao không hỏi không được, cho dù cổ tay có bị bóp nát cũng không thể không hỏi.

Chỉ tiếc chàng không được câu trả lời.

Người đó đã buông tay chàng, phòng mình ra ngoài tháp.

Ngoài tháp một màn trắng bạc, người đó và cái hòm của y đã như hoa tuyết tan biến trong màn trắng bạc đó.

Bầu trời dần dần tối tăm, Tiểu Cao đã đứng đó suy nghĩ rất lâu, lại còn rất nhiều chuyện chàng nghĩ không thông.

Bởi vì chàng căn bản vô phương tập trung tư tưởng.

Chàng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không tránh khỏi nghĩ đến nàng.

--- Nàng thật ra là ai ? Từ đâu tới ? Đã đi đâu ?

--- Người muốn truy sát nàng là những ai ? Nàng tìm đến chàng, có phải là do Tư Mã Siêu Quần muốn nàng làm như vậy ? Muốn chàng vì nàng mà điên đảo thần hồn ?

--- Nàng đột nhiên bỏ đi, có phải cũng là do Tư Mã Siêu Quần muốn nàng đi ? Muốn để cho chàng thống khổ, thương tâm, tuyệt vọng ?

Không cần biết ra sao, Tiểu Cao quyết tâm phải tìm ra nàng, hỏi cho rõ ràng.

Nhưng chàng làm sao mà tìm ra.

Chàng căn bản không biết nên bắt đầu từ đâu mà tìm.

Một thiếu niên mới đi lại trên giang hồ, không có kinh nghiệm, không có bằng hữu, cũng không có ai trợ giúp chàng, chàng có thể làm gì ?

Ngoại trừ dùng kiếm giết người ra, chàng còn có thể làm gì ?

Chàng có thể giết ai ? Nên đi giết ai ?

Ai có thể nói cho chàng biết ?

Bầu trời càng ảm đạm tăm tối, tiếng chuông đêm đã vang vọng, trong làn khói bốc lên từ hậu viện phảng phất mùi cơm trắng thơm tho, một đám tăng nhân mang giày đinh đang quay về dùng bữa.

Giày đinh đạp vỡ băng tuyết, Tiểu Cao đột nhiên nhớ tới Châu Mãnh.

Châu Mãnh ở Lạc Dương.

- o O o -